

2. Ела!

Ела, чудна хубавице,
Съсъ злато кждрави коси!
Ти, лекокрило ластовице,
Намъ смѣхъ и пѣсни донеси!

Ела, чада сме ние твои
Наредъ съ полскитѣ цвѣтя!
Разкрий вечъ слънчови простори
Разсмѣй ти нашитѣ сърца!

Пръсни изъ въздуха прохладенъ
Миризь на рози, карамфилъ:
Не шемъ „стареча“ умразенъ,
Прати намъ нежня зафиръ.

Ний праздникъ тебъ ще отредиме!
Съсъ звънки пѣсни и игри,
Царице, тебъ ще поздравиме!
Ела! Некъ слънце заблѣсти!

Д. Генчевъ

(Изъ оперетата „Чудната хубавица“)

Свети царь Борисъ

(по Николай Райновъ)

I

Мънастirsка килия. Въ нея — предъ голѣма дървена маса седи побѣлѣлъ монахъ. Подпрѣлъ глава на едната си ржка, въ другата държн писмо и замислено гледа. Отъ време на време прочита нѣкой редъ отъ писмото и отново отпуска глава. Тоя монахъ е царь Борисъ I. Въ писмото се говори за неговия наследникъ на трона — царь Владимира.

Монахътъ: (говори на себе си). Сърце ми не дава да помисля лошо за Владимира. Но въ писмото ясно е казано: „Царь Владимиръ се закле, че ще превърне всички черкви въ езически капища“... А по-нататкъ боляритѣ съобщаватъ: „Ако той не бжде сваленъ отъ престола и затворенъ, ние, християнитѣ, ще бждемъ грозно преследвани и вѣрата ни поругана...“